

متن پرسش

سلام و وقت بخیر خدمت استاد گرامی! استاد میشه این آیه رو توضیح بدین الإمام الرضا علیه السلام: ارأيتُ أبي عليه السلام في المنامِ فقالَ ؛ يا بُنَيَّ ، إذا كُنتَ في شِدَّةٍ فأَكْثِرْ أنْ تقولَ ؛ «يا رُوؤفُ يا رحيمُ»، و الَّذي تَراهُ في المنامِ كما تَراهُ في اليَقظةِ» امام رضا علیه السلام: «پدرم را در خواب دیدم فرمود: پسرم! هرگاه در سختی و گرفتاری بودی جمله «یا رؤوف یا رحیم» را فراوان بگو و آنچه در خواب می بینی چنان است که در بیداری می بینی.» مَهج الدعوات : ۳۹۷. یه سوال دیگه هم داشتم، اینکه در نماز و یا دعا هامون خودمون رو نفی کنیم و به یاد اینکه هستی خداست و ما جلوه های خدا هستیم، بالخصوص که سوره توحیدی اخلاص رو می خونیم یا اینکه طبق گفته شما در کتاب چگونگی به فعلیت رسیدن باورهای دینی از طریق معرفت نفس پیش بریم و اینکه یه نفس داریم که مجرد و با نماز و دعا به فعلیت میرسه، کدومش بهتره!؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. حضرت متذکر تجلی اسم رؤوف و رحیم خداوند در امور می باشد. ۲. در دعا و نماز مطابق محتوای دعا و نماز، حضرت معبود را مقصد خود قرار می دهیم از آن جهت که ما فقیر إلى الله هستیم و او غنی و حمید. موفق باشید